

o sporech z pracovního, služebního nebo učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. V souzené věci tvrdí žalobkyně, že byla poškozena nedbalostí žalovaného, jehož jest pokládati za zaměstnance firmy, v níž byla zaměstnána i žalobkyně, a to v záležitosti žalovanému jako zaměstnanci firmy zvláště svěřené, to jest při obstarávání povinné péče nad osobami služebními úkony zaměstnanými.

Jde tudíž o věc náležející před pracovní soudy.

(Rozh. nejv. soudu z 24. X. 1935, č. j. R II 487/35.)

V. s. r. Karel Křepelka.

Z civilních rozhodnutí vrchního soudu v Praze.

Zákaz zcizení, zavazující toliko prvního vlastníka nemovitosti [prvá věta § 364 c) obč. zák.], lze poznamenati v pozemkové knize na listě vlastnickém.

Nejde sice o smluvní zákaz zcizení, účinný zápisem do knihy pozemkové proti třetím osobám, podle 2. věty § 364 c) obč. zák. (§ 13 III. dílčí novely), ani podle § 14 III. dílčí novely, ale jde o smluvní zákaz zcizení, zavazující jen nynějšího vlastníka nemovitosti podle 1. věty § 364 c) obč. zák.

Takový zákaz nelze sice ani poznamenati podle § 20 písm. b) knih. zák., protože nejde o založení právních účinků, spojených s knihovní poznámkou podle předpisů c. ř. s. neb knihovního zákona, ale lze jej poznamenati podle § 20 písm. a) knih. zák. Podle § 9 knih. zák. lze i obmezení knihovních práv zapsati do knihy pozemkové, a to vložiti na listě břemen, pokud postihují každého vlastníka nemovitosti, poznamenati na listě vlastnickém, pokud postihují jen nynějšího vlastníka (Bartsch, »Das ö. allg. Grundbuchgesetz«, 4. vyd. str. 24 a 404, rozh. Rv 934/08 z 5. února 1909, Práv. 768/09).

(Usnesení z 9. února 1935 — R IV 118/35.)

K projednání žalob z nekalé soutěže proti vnucenému správci není příslušný soud exekuční.

Prvý soud odůvodnil správně nepoužitelnost § 17 ex. ř. na tento spor, proto, že spor vznikl sice za exekučního řízení, ale ne z něho. Stěžovatelova námitka, že kdyby nebylo vnucené správy, nebyl by on vnuceným správcem a nemohl by jako takový býti žalován, nevyvrací nijak správnosti názoru prvního soudu, že spor pro nekalou soutěž proti vnucenému správci nevznikl z exekučního řízení. Pokud důvod žaloby byl způsoben některou sku-

tečností exekučního řízení, nezáleží ovšem na tom, o který právní důvod se žaloba opírá, jak tvrdí stěžovatel poukazuje na Sb. n. s. 12.930, ale v souzeném případě nejde o důvod způsobený některou skutečností exekučního řízení. To, že se vede vnucená správa a že žalovaný je vnuceným správcem, není takovým důvodem, tím méně jest jí (zde ovšem sporné) jednání nekalé soutěže, spáchané vnuceným správcem.

Výpočet žalob ve smyslu § 17 ex. ř. v Neumannově komentáři k exekučnímu řádu není sice rozhodující ani taxativní, ale jistě poučný pro výklad § 17 ex. ř., zvláště pro srovnání žalob tam jmenovaných s touto žalobou, třebaž žaloba tohoto druhu není, případně ani nemohla býti tam kvalifikována.

Vývody stěžovatelovy o poměru § 17 ex. ř. a ustanovení zákona o pracovních soudech o příslušnosti soudní nemají s touto věcí nic společného, rovněž ne jeho vývody o stejné ratio legis při ustanovení zákona o pracovních soudech o příslušnosti soudní a § 21 zákona proti nekalé soutěži. Netřeba se jimi zabývatí už z toho důvodu, že spor proti vnucenému správci pro jeho jednání nekalé soutěže není, jak už shora vylíčeno, žádný spor vzniklý z exekučního řízení (poukazuje se ostatně na Skálu str. 255 a Hamanna str. 91).

Povaha žalovaného jako vnuceného správce, jenž není zástupcem dlužníka ani věřitele, nýbrž orgánem úředním, je v tomto sporu nerozhodna. Provinití se proti zákonu o nekalé soutěži může zásadně každá osoba (Skála str. 11, 36, Hamann str. 5, 13, 27, 59), tedy i stát, úřední orgán a pod. (Rosenthal str. 15, 57, 143).

Konečně i zásady *lex posterior derogat priori* použil zde správně prvý soud, zvláště když § 17 ex. ř. i § 21 zákona proti nekalé soutěži jsou ustanovení speciální, ale § 21 tohoto zákona vůči § 17 onoho zákona považovati jest za ustanovení ještě speciálnější.

(Usnesení z 9. února 1935 — R IV 117/35.)

Nárok advokáta ze zastupování klienta v různých právních věcech netvoří jednotnou pohledávku ve smyslu druhé věty § 55 j. n., leda by obstarávání věcí těch bylo na advokáta přeneseno jediným příkazem.

Rekurent se mylně domnívá, že při nárocích advokátových je právním jejich důvodem nepřetržitá činnost advokáta z příkazu mandanta podniknutá, třebaž se týkala různých záležitostí, v určitém časovém úseku postupně k zastupování mu svěřených. Právní jednání, kterým klient advokátovi svěří své zastoupení v nějaké právní věci, jest smlouvou o dílo (viz Vážný 11.209) a tato smlouva jest právním důvodem, na jehož základě advokátovi vůči klientovi vznikne nárok na odměnu. Jde-li o zastoupení v různých právních věcech, bude tu zpravidla, jak jest na bílé dni, více samostatných smluv o dílo a proto též více samostatných nároků, leda

by obstrávání věci těch bylo na advokáta přeneseno jediným příkazem.

V takovém případě by tu právě byla toliko jedna smlouva a tedy též právní i skutkový základ, takže by advokátovy nároky na odměnu ze všech oněch věcí musily býti sčítány a činily by jednotnou pohledávku (§ 55 první věta j. n.).

Že mu byly věci, o které běží, odevzdány jediným příkazem, žalobce netvrdí a poněvadž neprokázal, že samostatné nároky ty, n. př. uznáním celkové zúčtované částky, nabyly dodatečně povahy jednotné pohledávky, je zřejmé, že se na ně předpis § 55 j. n. o sčítání více nároků nevztahuje.

Na vylíčeném stavu věci nic nemění skutečnost, že si žalobce vyžádal zálohu 2000 Kč, která mu také byla vyplacena, neboť tím ještě nemohly jednotlivé smlouvy o dílo, mezi stranami sjednané, pozbyti své samostatnosti; rovněž nemohl účinek ten nastati vyúčtováním žalobcovy činnosti pro žalovaného za celou sem spadající dobu.

Jak by se věc měla s odměnou lékaře, který někoho po určitý čas léčil na různé choroby, není třeba uvažovati, ale podotýká se, že ani zde by nebylo důvodu pro jiné posuzování sporné otázky.

(Usnesení ze 26. srpna 1935 — R VII 136/35.) Dr. Zavřel.

Ustanovení § 18 odst. 1. zák. o ochr. cti o nutnosti výhrady práva stíhati před smírem nečiní rozdíl mezi případy již zahájenými a těmi, v nichž k soudnímu stíhání dosud nedošlo.

Soukromý žalobce uplatňuje proti zprošťujícímu rozsudku důvod zmatečnosti v § 281 č. 9 lit. b) tr. ř. vytčený, ježto prý nalézací soud porušil zákon výrokem, že jsou zde okolnosti, pro které skutek nemůže býti stíhán. Prvý soud prý neprávem osvobodil obžalovaného s odvoláním se na ustanovení § 18 zák. č. 108/33 Sb. z. a n. proto, že soukromý žalobce uzavřel již s ním v trestní věci č. j. Tk VI 311/35 krajského soudu trestního v Praze smír, aniž si byl vyhradil stíhati obžalovaného dále pro článek zažalovaný v této trestní věci. Soukromý žalobce je toho mínění, že když onen smír ve věci č. j. Tk VI 311/35 byl uzavřen dne 10. května 1935, a obžalovací spis v této trestní věci č. j. Tk VI 1103/35 podán byl již dne 28. března 1935, že této výhrady třeba nebylo, a že takové výhrady je třeba jen tam, kde dosud návrh na trestní stíhání podán nebyl.

Odvolací soud nesouhlasí s takovýmto výkladem ustanovení § 18 zák. o ochr. cti. Podle názoru odvolacího soudu stojí citované místo zákonné na stanovisku, že všechny delikty proti cti mezi spornými stranami mají býti smírem současně likvidovány. Jedině tento výklad odpovídá i pojmu smíru, který znamená vzájemný ústupek, obnovení vzájemného klidného spoluzití. Nazna-